

Danielle Steel

Zonder een spoor

Vertaald door Stevie Martens

LUITINGH-SIJTHOFF

© 2023 Danielle Steel

All rights reserved including the rights of reproduction in whole or in part in any form.

© 2025 Nederlandse vertaling

Uitgeverij Luitingh-Sijthoff bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan.

Oorspronkelijke titel *Without A Trace*

Vertaling Stevie Martens

Omslagontwerp Bij Barbara

Omslagbeeld persoon Danny Lehman/Getty Images

Omslagbeeld klif Flottmynd/Getty Images

Overige omslagbeelden Shutterstock

Foto auteur Brigitte Lacombe

Opmaak binnenwerk Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 210 5387 5

ISBN 978 90 210 5390 5 (e-book)

ISBN 978 90 210 5389 9 (luisterboek)

NUR 302

www.daniellesteel.com

www.lsuitgeverij.nl

www.boekenwereld.com

Uitgeverij Luitingh-Sijthoff vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van dit boek is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat dit niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Aan mijn dappere, geliefde,
geweldige kinderen,
Beatie, Trevor, Todd, Nick,
Samantha, Victoria, Vanessa,
Maxx en Zara,

Dat jullie altijd veilig en wijs en geliefd mogen zijn,
en dapper genoeg om jullie fouten
recht te zetten als dat nodig is,
en van koers te veranderen.

Dat jullie lief mogen hebben
en vreugde en vrede jullie dagen mogen vullen.

Dat jullie voor altijd gezegend mogen zijn.

Ik hou van jullie,
Mama/d.s.

1

Charles Vincent zat al meer dan twee uur in zijn kantoor in Parijs op zijn baas te wachten. Het was vrijdagmiddag en hij had zijn vrouw Isabelle beloofd dat hij op tijd zou vertrekken. Hij had een rit van drie uur voor de boeg, waarvan het laatste deel over smalle, ruwe landweggetjes langs de kust van Normandië voerde. Er verbleven dit weekend gasten in hun chateau; vrienden van Isabelle, hoewel hij ze ook kende. Hij werkte zo vaak tot laat en reisde zoveel voor zijn werk dat ze een heel sociaal leven had waar hij geen deel van uitmaakte. Hij vond dat niet erg. Ze hadden een brede vriendenkring en daarnaast had ze haar eigen vrienden, onder wie een groep toegewijde vriendinnen wier echtgenoten net zoveel werkten als Charlie, of die gescheiden waren. Isabelle had dus nooit gebrek aan gezelschap als Charlie het druk had. Ze vond het niet erg om zonder hem naar feestjes te gaan of ze te geven, maar hij had beloofd dat hij er vanavond zou zijn. De echtgenoot van een van haar vriendinnen was jarig en

Isabelle had hem en zijn vrouw uitgenodigd om zijn verjaardag in het chateau te vieren. Ze was heel trots op hun prachtige kasteel, dat aan de rand van een klif stond en uitzicht bood op de ruige kustlijn.

Charles was de CEO van Jansen Plastics, de grootste kunststoffabrikant in Frankrijk. Het was zijn tweede carrière, een reïncarnatie na een eerder leven. Zijn baan bij Jansen had hem elf jaar geleden gered.

Hij wachtte op Jerome Jansen, de eigenaar en oprichter van Jansen Plastics, die ondanks zijn leeftijd van tweeëntachtig jaar nog steeds vitaal in het leven stond. Jansens enige zoon was jaren geleden naar de Verenigde Staten verhuisd om daar zijn geluk te beproeven en was getrouwd met een Amerikaanse. Hij was inmiddels een Amerikaanse staatsburger en Frankrijk was verleden tijd voor hem. Nadat hij zijn eigen fortuin had verworven in de fastfoodindustrie in Los Angeles en Zuid-Californië, had hij zijn vader eindelijk duidelijk kunnen maken dat hij niet van plan was terug te keren naar Frankrijk en in zijn voetsporen te treden. En dus was Jerome Jansen op zoek gegaan naar een CEO die hem kon helpen zijn bedrijf te leiden met een scherp verstand en een ijzeren hand.

Jerome Jansen was de eigenaar van het grootste speelgoedbedrijf in Frankrijk, naast een aantal fabrieken die plastic producten maakten voor andere doeleinden. Het was een enorme onderneming en Charles pad had dat van Jansen op het juiste moment gekruist.

Charles vader was een schrijver geweest met een aanzienlijke literaire reputatie in Frankrijk – ondanks

het feit dat zijn boeken commercieel niet erg succesvol waren – en dat was mede de reden dat Charlie na zijn studie voor een carrière in de uitgeverwereld had gekozen. Hij was dol op boeken en alles wat daarmee te maken had, op schrijven na. Zijn razendsnelle opkomst was verbazingwekkend en indrukwekkend geweest en hij merkte dat hij genoot van het vak. Zelf had hij geen schrijftalent en als enige zoon had hij hard moeten knokken om de goedkeuring van zijn vader te verwerven. Uiteindelijk had hij die weten te verdienen, maar dat was slechts van korte duur geweest. Charlies vader overleed twee jaar nadat hij aan de slag was gegaan bij een uitgeverij. Het was moeilijk geweest om aan de wensen van zijn vader te voldoen. Zijn moeder was liever voor hem, maar ze was gestorven toen hij nog jong was. Charlie was gedreven en leergierig en had een uitstekende opleiding achter de rug. Hij was dol op zijn werk en alles wat ermee te maken had, op Gilles Vermier na, de tiran die het bedrijf waar hij in dienst was gekomen bezat. Hij maakte Charlies leven tot een hel gedurende de zestien jaar dat hij er werkte. Ondanks zijn tirannieke baas boekte Charlie indrukwekkende successen, waardoor hij werd beschouwd als de ster binnen de uitgeverwereld. Hoewel de uitgeverij waarvoor hij werkte al een indrukwekkende stal van auteurs had voordat hij er aan de slag ging, had Charlie met succes zowel Franse als buitenlandse schrijvers met een grote reputatie weten te strikken, wat de uitgeverij nog meer aanzien had opgeleverd. Zijn vooruitstrevende beleid zorgde ervoor dat ze als eerste e-books waren

gaan uitgeven en naar voorbeeld van de Amerikaanse markt voegde hij luisterboeken toe aan hun backlist voordat andere uitgeverijen in Frankrijk dat deden. Hij had een aangeboren gevoel voor marketing en dankzij zijn eigen moeilijke vader begreep hij schrijvers en hun eigenaardigheden als geen ander.

Vijf jaar nadat hij was aangenomen, had Charlie een uitstekende reputatie in het vak weten op te bouwen en na tien jaar werd hij zelfs onfeilbaar geacht. Zijn baas wist dat ook en haatte hem erom. Hij verzette zich tegen elke verbetering die Charlie wilde aanbrengen, maar in plaats van op te geven, streed Charlie voor de dingen waarvan hij wist dat ze goed zouden verkopen. Charlie had Vermiers uitgeverij tot een van de grootste van Frankrijk gemaakt. Hij erkende dit feit met tegenzin, maar op persoonlijk gebied had hij een hekel aan hem. Charlie had vaak het gevoel dat Vermier hem haatte omdat hij leefde. Vermiers zoon was namelijk jong gestorven nadat hij betrokken was geraakt bij een auto-ongeluk.

Uiteindelijk viel Charlies carrière vanwege een erekwestie net zo snel in duigen als hij was opgekomen. Een kleine ruzie liep uit de hand. Het ging over het toevoegen van softporno aan hun backlist om puur commerciële redenen. Charlies baas was voor, maar zelf was hij tegen. Vermiers enorme ego werd op de proef gesteld en hij huurde een buitenstaander in om hem te dwingen hun standpunt te steunen. Wat volgde was een strijd van twee jaar, tot Charlie de situatie niet langer kon tolereren. Ze hadden hem langzaam in een hoek gedreven en

hij kon nog maar twee dingen doen: zijn trots inslikken en toegeven of ontslag nemen. Hij koos voor het laatste. In een vlaag van trots en woede diende hij zijn ontslag in, er zeker van dat hij zonder moeite een baan zou vinden met een redelijke baas aan het roer, die er waarden op nahield die vergelijkbaar waren met de zijne.

Hij nam twee weken voor zijn veertigste verjaardag ontslag en ontdekte al snel dat hij niet langer werd beschouwd als de ster in het boekenvak. Zijn voortdurende strijd met zijn baas had Charlies reputatie geschaad. Hij klopte aan bij alle uitgeverijen en ontdekte dat niemand hem nog in dienst wilde nemen omdat hij als ‘moeilijk’ werd beschouwd. Hij was te snel, te hoog opgeklommen, zijn salaris was te hoog geweest en hij had te lang geprobeerd om zijn eigen zin door te drammen. Het was een vernederende en harde les voor hem. Hij had verwacht binnen een mum van tijd een nieuwe baan te vinden, maar de waarheid was dat dat vrijwel onmogelijk bleek.

De uitgeverij waar hij had gewerkt promoveerde intern iemand om zijn plaats in te nemen en die werknemer deed zonder verzet te bieden braaf wat zijn baas van hem verlangde. De softporno waar Charlie zich zo hard tegen had verzet werd uitgegeven, al deed die het niet zo goed als gehoopt. De uitgeverij leed eronder en een aantal van de grote auteurs die Charlie had binnengehaald vertrokken gelijk met hem, maar Charlie zat twee jaar lang zonder werk. Zijn wereld stortte in en daarmee ook zijn privéleven.

Isabelle, zijn vrouw, was grappig, energiek en vurig

toen ze net afgestudeerd waren. Ze had kunstgeschiedenis gestudeerd en was intelligent. Ze kwam uit een respectabele familie, had een uitstekende opleiding genoten en korte tijd in het Louvre gewerkt, maar nadat ze met Charlie was getrouwd, koos ze ervoor om te stoppen met werken en voor hun kinderen te zorgen. Ze had nooit echt ambities gehad wat haar carrière betrof. Ze zorgde voor hun zoon Olivier en zes jaar later ook voor hun dochter Judith. Isabelles vader was de eigenaar van een aantal luxemerken – een champagnehuis, luxe lederwaren en een sieradenlijn – die stuk voor stuk zeer winstgevend waren. Ze was niet opgevoed om carrière te maken, maar om de vrouw te worden van een zeer succesvolle man, iemand zoals haar vader. Ze was gewend aan de extraatjes die hoorden bij het succes van eerst haar vader en daarna haar echtgenoot. Ze was sociaal, modieus en intelligent – de perfecte vrouw voor een succesvolle zakenman, niet voor een mislukking, wat Charlie van de ene op de andere dag was geworden. Ze maakte hem elke dag nadat hij ontslag had genomen duidelijk dat ze verwachtte dat hij onmiddellijk weer ergens een baan aan de top zou verwerven.

Charlie was opgevoed om intellectuele uitmuntendheid te respecteren en daar zelf naar te streven en zijn vader had zich altijd verbaasd over zijn interesse in ‘commercie’. Zijn moeder was overleden toen hij op de universiteit zat. Ze was een lieve vrouw geweest, een bekroond dichter en een professor aan de Sorbonne. Niets van dat alles betekende echter iets voor Isabelle, die dezelfde meedogenloze houding had als haar vader.

Haar drie zussen waren getrouwd met vooraanstaande mannen, maar geen van hen was zo succesvol als Charlie zestien jaar lang was geweest. In die jaren was ze er trots op geweest zijn vrouw te zijn, maar die trots verdween zodra hij werkloos werd.

Haar vader had Charlies enorme potentie altijd erkend, maar nadat zijn schoonzoon twee jaar werkloos was geweest, zei hij tegen zijn dochter dat hij zijn gedrevenheid kwijt was. Charlie was het daarmee eens. Hij was het zat om voortdurend te moeten vechten voor wat hij dacht dat juist was. Hij wilde een eenvoudigere baan en een beter leven. Hij wilde niet elke dag een zinloze strijd voeren tegen onredelijke mannen met enorme ego's. Hij zou nooit zo succesvol worden als Isabelles vader. Tijdens zijn strijd voor wat in zijn ogen het juiste was, had hij zijn kansen in de uitgeverwereld verpest. Doordat hij de reputatie had gekregen koppig, te onafhankelijk en moeilijk om mee te werken te zijn, had hij twee jaar lang geen baan kunnen vinden, ook niet in een lagere positie. De uitgeverijen waar hij solliciteerde zagen het niet zitten om met hem samen te werken of hij was overgekwalificeerd.

Charlie was wanhopig geworden. Hij had veel van zijn spaargeld moeten aanspreken en Isabelle had geld van haar vader moeten lenen, wat ze als een enorme vernedering beschouwde. Charlie deelde die mening, en hoewel hij elke cent had terugbetaald zodra hij weer werk had, was het al te laat; zijn vrouw beschouwde hem als een mislukking. Ze kon hem niet langer respecteren en koesterde niet meer dezelfde gevoelens voor

hem. Hun huwelijk was net zo dood als zijn carrière.

In materieel opzicht had Jerome Jansen alles voor hem veranderd. Hij was op zoek naar een uitzonderlijke CEO voor zijn bedrijf, aangezien zijn zoon een succesvol leven leidde in L.A. en niet van plan was om terug te komen. Hij had over Charlie gehoord via een wederzijdse vriend die hem als voorbeeld had gebruikt van wat er kan gebeuren als je de top bereikt, uit trots een gedurfde stap zet en daarna geen andere baan op hoog niveau in je vakgebied meer kunt vinden. Charlie zat toen al iets meer dan twee jaar zonder werk en Isabelle had hem een ultimatum gesteld: of hij vond onmiddellijk een baan, of ze wilde scheiden. Ze was nu al twee jaar getrouwd met een werkloze man en dat was meer dan ze kon verdragen. Dat Charlie geld van haar vader had moeten lenen was de druppel geweest. Ze konden niet eens de privéschool van Judith betalen, of Olivier naar de particuliere universiteit laten gaan waar hij was toegelaten. Daar betaalde Isabelles vader ook voor, nog een vernedering voor Charlie. Isabelle wees hem er steeds weer op dat hij niet eens de opleiding van zijn kinderen kon betalen en dat ze zich te erg schaamde om nog met haar vriendinnen af te spreken. Charlie leefde al twee jaar in een waas van toenemende wanhoop toen Jerome Jansen hem belde. Hun wederzijdse vriend had voor Charlie ingestaan en gezegd dat hij briljant was. Jansen had gearzeld omdat Charlie nog nooit in de industrie had gewerkt, maar de vriend had hem ervan overtuigd dat het de man aan de top was die het verschil maakte, niet het product dat hij verkocht. Hij was er

zeker van dat Charlie de overstap kon maken. Jansens bedrijf zat op dat moment in het slop en hij wilde iets drastisch doen om het daar weer uit te trekken. Hij besloot Charlie uit te nodigen voor een gesprek en hij begreep meteen wat hun wederzijdse vriend bedoelde. Hoewel hij lang niet meer zo zelfverzekerd was als twee jaar geleden, had Charlie iets speciaals. Hij was slim, creatief en vindingrijk. Hij wist toen helemaal niets van kunststoffen en hoewel Isabelle de bedrijfstak in eerste instantie beneden haar stand vond, veranderde ze meteen van gedachten toen ze hoorde wat Charlie zou gaan verdienen. Ze was ook onder de indruk van de bonussen die haar echtgenoot zou krijgen als hij de winst van het bedrijf aanzienlijk wist te vergroten en ervoor kon zorgen dat ze meer geld binnenhaalden dan hun concurrenten. Charlie was geïntrigeerd door de uitdaging. Het vooruitzicht om iets nieuws te leren zorgde ervoor dat hij voor het eerst sinds hij zijn baan was verloren het gevoel had dat hij weer leefde.

Charlie bestudeerde de kunststofindustrie aandachtig en leerde alles wat er te weten viel over de speelgoedbusiness. Hij kwam terug bij Jansen met een heleboel goede, innovatieve ideeën. Jansen verhoogde zijn salaris aanbod en Charlie nam de baan aan. Binnen een paar jaar had hij zijn beloften waargemaakt en hetzelfde kon gezegd worden over zijn werkgever. Ze waren nu de marktleider in de speelgoedindustrie, een zeer lucratieve bedrijfstak – in elk huis in Frankrijk waar kinderen woonden was wel een berg speelgoed van Jansen te vinden. Binnen vijf jaar had het bedrijf astronomische

proporties aangenomen en elf jaar nadat hij was aangenomen, was Charlie een van de invloedrijkste zakenmannen in Frankrijk. Zijn salaris bij de uitgeverij viel compleet in het niet bij wat hij nu verdiende. Hij was nu een rijke man met een respectabele positie. Hij genoot bij lange na niet zoveel van deze baan als van zijn baan bij de uitgeverij, maar het ging hem er niet meer om dat hij een baan had waar hij van hield. Hij deed dit werk om zijn gezin te kunnen onderhouden, om ervoor te zorgen dat hij ze op een dag iets kon nalaten en om zijn huwelijk in stand te houden.

Hoewel Charlie nog steeds een aantrekkelijke man was, met donker haar en bruine ogen, koesterde Isabelle al jaren geen warme gevoelens meer voor hem. Hij werkte nu elf jaar voor Jerome Jansen en hij had hard moeten werken voor elke cent die hij verdiende. Jansen was prettiger om voor te werken dan Gilles Vermier, zijn vorige baas. Jerome verzette zich net zo tegen verandering en nieuwe ideeën, maar hij wist dat Charlie onfeilbare instincten had en was meestal slim genoeg om naar hem te luisteren. Jansen was echter net zo gevoelig voor goedkope, soms slinkse oplossingen en ideeën als Vermier was geweest. Hij had een lijn seksspeeltjes onder een andere merknaam uit willen brengen, een belachelijk idee dat Charlie hem met veel pijn en moeite uit zijn hoofd had weten te praten. Niemand zou hun speelgoed nog kopen als ze erachter kwamen dat het bedrijf ook seksspeeltjes produceerde en kinderspeelgoed vormde veruit hun grootste inkomstenbron. Daarover had Jerome gelukkig naar Charlie geluisterd, maar hij

nam Charlies advies lang niet altijd ter harte. Hij had er een hekel aan om veiligheidswaarschuwingen op speelgoed te zetten, omdat hij ervan overtuigd was dat het daardoor minder goed verkocht zou worden. Ze waren wettelijk verplicht om bepaalde waarschuwingen op het speelgoed dat ze maakten op te nemen, maar Jerome deed niet meer dan absoluut noodzakelijk was. Hij vond de waarschuwingen lelijk en was van mening dat ze het speelgoed minder aantrekkelijk maakten. Charlie stond er echter op dat alle waarschuwingen op het speelgoed kwamen te staan, zelfs de waarschuwingen die niet wettelijk verplicht waren. Hij wilde dat elk kind dat hun speelgoed gebruikte veilig was. Hoewel Jansen kleinkinderen had, die hij overigens zelden zag omdat zijn zoon in L.A. woonde, hield hij niet van kinderen. Hij gaf niets om het welzijn en de veiligheid van kinderen, hij was alleen geïnteresseerd in het geld van hun ouders. Jerome was een zakenman, geen familieman. Charlie hechte echter wel waarde aan het welzijn van kinderen en als dat betekende dat er een lelijke sticker op een pop moest komen of dat er op elk zwembadspeeltje een waarschuwing moest staan, dan was dat maar zo. Charlie had een hart en een geweten. Jerome Jansen niet.

Isabelle was niet veel beter. Ze hield van de levensstijl die Jansen Plastics haar had gegeven. Het kon haar niets schelen wat ze produceerden. Ze was ook volkomen eerlijk over het feit dat ze alleen met Charlie getrouwd was gebleven omdat hij zijn belofte aan haar had waargemaakt en weer aan de top was gekomen. Het enige waar ze om gaf was dat haar vriendinnen jaloers op

haar waren en dat ze zoveel kon uitgeven als ze maar wilde.

Een jaar nadat Charlie voor Jerome was gaan werken en ze Isabelles vader hadden terugbetaald, had Charlie een chateau voor Isabelle gekocht aan de Normandische kust, drie uur buiten Parijs. Het verkeerde in slechte staat en ze hadden het een jaar lang verbouwd volgens Isabelles specifieke wensen. Het project werd haar obsessie. De locatie was prachtig; het chateau stond aan de rand van een kleine klif en keek uit over de zee en de ruige kustlijn. Ze veranderden het in Isabelles droom van luxe en comfort. Hij had het gekocht om haar te bedanken dat ze bij hem was gebleven tijdens de zware jaren van zijn werkloosheid.

Ze dacht er vaak aan dat als ze een paar maanden eerder van hem was gescheiden, wat ze eigenlijk van plan was geweest, ze het chateau nooit zou hebben gehad. Het was het waard geweest om voor getrouwd te blijven, maar blies haar gevoelens voor hem geen nieuw leven in. Ze had haar respect en interesse in hem verloren tijdens de twee jaar dat hij werkloos was geweest. Ze vond het vreselijk om getrouwd te zijn met een mislukkeling. Naar haar mening hing haar aanzien af van zijn succes. Ze had alle hoop verloren dat hij erbovenop zou komen en weer iets van zichzelf zou maken, maar hij had haar ongelijk bewezen en Jerome Jansens vertrouwen in hem gerechtvaardigd. Ze wist dat Charlie een hekel had aan zijn baan en dat de omgang met zijn baas meestal een kwelling voor hem was. Hij had echter geen andere keuze dan zijn huidige baan te behouden.

Hij wilde absoluut niet nogmaals in de diepe put belanden waarin hij had gezeten toen hij twee jaar werkloos was geweest en hij wist dat Isabelle bij hem weg zou gaan zodra hij ontslag nam. Hoewel hij pas drieënvijftig was, wist hij dat hij tot zijn pensioen voor Jerome zou werken.

Zijn zoon Olivier, die negentwintig was, was inmiddels onafhankelijk en had een goede baan in Londen. Judith was op haar drieëntwintigste nog maar net klaar met haar studie en werkte in New York. Ze vroeg hem vaak om advies. Ze was afgestudeerd aan de prestigieuze École Hôtelière de Lausanne in Zwitserland. Isabelle was bereid om over lijken te gaan om de wereld te laten zien dat ze getrouwd was met een winnaar en niet met een verliezer. Ze was tweeënvijftig, een jaar jonger dan Charlie, maar de tijd waarin Charlie werkloos was geweest had haar getekend en haar angst ingeboezemd dat ook zij kon verliezen wat ze het meest koesterde: haar levensstijl. Haar huwelijk had haar echter ook dingen gegeven om mee te pronken: een prachtig volledig gerenoveerd chateau vol kunst, antiek en voorwerpen van grote waarde en een appartement in Parijs in het 7e arrondissement aan het prachtige Champ-de-Mars met een perfect uitzicht op de Eiffeltoren. Ze had alle statussymbolen die ze wilde. Ze wilde iemand zijn op wie mensen jaloers waren, niet met wie ze medelijden hadden. Haar baan was getrouwd zijn met Charlie, ook al genoot ze niet van zijn gezelschap. Ze hadden niets meer gemeen en alle verlangens en liefde die ze voor elkaar hadden gevoeld waren jaren geleden al verdwe-

nen. Wanneer dat gebeurd was deed er niet toe, het was gewoon weg. Isabelle bracht het grootste deel van haar tijd door met haar vriendinnen – ze gingen winkelen, aten in chique restaurants en gingen regelmatig een weekje naar de spa, allemaal op Charlies kosten. Dat was wat er van hem verwacht werd. Hij wist dat hij er zelf niet langer toe deed voor haar. Het enige wat telde waren de materiële dingen die hij haar kon geven. Maar hij was bereid alles te doen om zijn huwelijk in stand te houden. Hij geloofde dat het huwelijk voor altijd was en dat bracht nu eenmaal verplichtingen met zich mee. Gelukkig vond hij troost in zijn liefde voor boeken en zijn passie voor oldtimers.

Hij wist ook dat de discussies die hij had met Jerome gingen over dingen die voor hem essentieel waren maar Jerome weinig konden schelen – of het nu ging over zijn beleid of zijn gebrek aan bezorgdheid over de veiligheid van het speelgoed. Hij was net zo goed getrouwd met Jerome als met Isabelle. Ze bezaten hem en hij zat gevangen door het salaris dat hij verdiende en de enorme bonussen die Jansen hem elk jaar betaalde, omdat het succes van het bedrijf de pan uit bleef rijzen dankzij Charlies visie en gave voor zakendoen.

Isabelle was net een menselijke rekenmachine. Ze wist precies hoeveel Charlie verdiende en gaf zijn geld overvloedig uit. Ze zei dat ze hun huis voor hem inrichtte met dure spullen en dat ze chique kleding droeg om zijn imago te verbeteren, net zoals Jerome deed alsof het salaris dat hij Charlie betaalde een filantropisch gebaar was, terwijl het in feite bloedgeld was dat hij hem

betaalde om te voorkomen dat hij meteen ontslag zou nemen. Tot nu toe had het steeds gewerkt. Charlie had altijd gedaan wat Jerome van hem verwachtte en hij deed ook precies wat Isabelle van hem verlangde. Hij was een man van zijn woord. Hij wist dat Isabelle van hem zou scheiden zodra hij ontslag nam, dus bleef hij bij Jansen Plastics werken. Hij had een tweede kans gekregen en die ging hij niet verpesten. Dat zou Isabelle niet tolereren.

Het was tien voor halfacht 's avonds toen Jerome eindelijk in Charlies kantoor verscheen, die geduldig aan zijn bureau e-mails en appjes zat te beantwoorden. Er was nu toch geen hoop meer dat hij op tijd in het chateau zou zijn voor het etentje, of zelfs voor de verjaardagstaart erna. Isabelle was gewend aan de grillen van Jerome en het kon haar niet schelen dat hij tot laat moest werken. Ze zouden het zonder hem moeten stellen, wat Isabelle uitstekend kon. Charlie vroeg zich af welk excuus ze zou geven. Waarschijnlijk zou ze zeggen dat hij het druk had en dat zijn vergadering was uitgelopen, wat meestal waar was. Hij had nooit haast om naar huis te gaan. Soms treuzelde hij op vrijdagmiddag zelfs expres zodat hij laat genoeg op het chateau aankwam om de etentjes en feestjes te missen die zijn vrouw bijna elk weekend voor haar vrienden organiseerde.

Hij beleefde geen plezier aan die avonden, ze vormden simpelweg een plicht. Zijn leven werd beheerst door Isabelles torenhoge verwachtingen en Jerome Jansens trucs om hem in het gareel te houden. Jerome genoot

van hun discussies. Hij moest altijd ‘winnen’. Isabelle en Jerome bezaten Charlie op verschillende manieren en om verschillende redenen, hoewel het resultaat hetzelfde was: het leverde hen iets op, maar hem niet. Hoewel hij het nooit hardop zei, voelde hij zich hun gijzelaar. Het voelde alsof hij door Jerome gegijzeld werd omdat hij hem de tweede carrière had gegeven die hem had gered, samen met een veel lucratiever salaris dan voorheen, maar hij gaf niets om de branche waarin hij werkte en kon geen ontslag nemen. En hij was Isabelles gijzelaar omdat hij wist dat als hij niet aan haar hoge eisen voldeed, ze een punt achter hun huwelijk zou zetten. En hoewel hun kinderen al volwassen waren, zouden ze daar kapot van zijn, of dat beweerde Isabelle althans. En Charlie hield meer van zijn kinderen dan van wat dan ook. Hij wist dat ze in de illusie verkeerden dat hun ouders een goed huwelijk hadden en wilde ze niet confronteren met het feit dat één kleine misstap genoeg was om alles te laten instorten. Hij en Isabelle bleven bij elkaar uit plichtsgevoel, gewoonte en traditie, en hij geloofde in alle drie. Hij kon zich niet eens meer herinneren wanneer hij was opgehouden van haar te houden, of zij van hem. Het deed er ook niet toe wanneer het gebeurd was, het was wat het was en Charlie maakte zich er geen illusies over. Hij voelde zich soms net een robot, hij had al zijn levenslust verloren. Zijn leven draaide enkel om verplichtingen. Hij was altijd aan het werk, hij zag zijn vrienden nauwelijks en hij had geen tijd meer voor de hobby’s waar hij vroeger zo van had genoten. Hij was een rijke man, maar gelukkig kon

je hem niet noemen. Hij vond het chateau aangenaam, maar het betekende niet voor hem wat het voor Isabelle betekende. Zij had het nodig voor haar status. Hij was er graag op winterdagen, als de lucht grijs was en hij in zijn eentje lange wandelingen kon maken. Dan voelde hij zich er thuis. In de weekenden waarop Isabelle haar feestjes gaf, voelde het als het huis van iemand anders waar hij per ongeluk in terecht was gekomen. Hij voelde zich dan een ongewenste vreemdeling. Het chateau was van Isabelle, hij had het aan haar gegeven om haar te bedanken dat ze bij hem was gebleven. Wat ze er deed en wie ze er vermaakte was geheel aan haar. Ze had hem er nooit over geraadpleegd, niet dat ze dat over andere dingen wel deed. Ze was een egocentrische vrouw die volledig tot bloei was gekomen nadat haar kinderen het huis uit waren. Ze had de volledige controle over alles wat belangrijk voor haar was. Charlie wist niet zeker of hij er wel toe deed voor haar, maar hij wist wel beter dan die vraag te stellen. Ze leek de kinderen nooit te missen, maar Charlie miste hen ontzettend.

Charlie en Isabelle leefden over het algemeen als twee parallelle lijnen langs elkaar heen. Af en toe raakten ze elkaar, maar nooit op een diep niveau. De routekaart van zijn leven lag vast en hij wist precies hoe zijn toekomst eruit zou zien: weekenden in het chateau en doorde-weekse dagen in hun appartement in de stad. Zij ging op reis met haar vriendinnen en hij reisde voor zaken, zijn enige kans om af en toe ontrouw te zijn. Het gebeurde niet vaak en het betekende niets. Hij was nooit verliefd geworden op een andere vrouw. Hij was gewend geraakt

aan een liefdeloos bestaan. Hij kon zich niet eens meer herinneren hoe liefde voelde, of hoe het was om een baan te hebben die echt belangrijk voor hem was. Hij was een respectabel man die zijn hele leven al deed wat hij beloofde en wat er van hem werd verwacht, behalve dat ene gedurfde moment toen hij zijn baan als uitgever had opgezegd, en daar was hij zwaar voor gestraft. Hij had zijn ziel verkocht om Isabelle gelukkig te houden en hij, Jerome en Isabelle wisten dat allemaal. Zelfs zijn schoonvader was tevreden geweest toen hij een baan in de kunststofindustrie aannam. In zijn ogen deden goede mannen dat om hun huwelijk te redden. Charlie had geen jonge kinderen meer om voor te zorgen, maar hij had wel een reputatie hoog te houden.

Toen Jerome Charlies kantoor binnenliep, keek hij ontevreden. Charlie was er vrij zeker van dat de nieuwe stickers met veiligheidswaarschuwingen die hij had laten drukken en op een hele speelgoedlijn had laten plakken de reden van de misnoegde blik op het gezicht van zijn baas waren.

‘Het ziet er niet uit. Wat heeft het voor zin om ouders te waarschuwen dat hun kinderen hun nek kunnen breken, of een arm of een been? Waarom plak je dan niet meteen een sticker op de doos met de tekst: “Koop dit speelgoed niet”.’ Zijn woede deed Charlie niets. Hij had het allemaal al eerder gehoord. Het was een terugkerende ruzie tussen hen.

‘Je kunt het product niet verkopen zonder de stickers. Je wilt niet dat iemand gewond raakt, Jerome. Denk aan